

نگاهی به اقتصاد و تجارت ویتنام

تهیه، تنظیم و گردآوری: نگین سادات همتی

داستان رشد اقتصادی ویتنام، یکی از فقیرترین کشورهای دنیا به یک اقتصاد رو به رشد، دارای روندی جالب توجه و آموزنده است.

از سال ۱۹۸۶ و با اتخاذ رویکرد «دوی موی»^۱ در این کشور، مقدار سرانه تولید ناخالص داخلی واقعی ویتنام از کمتر از ۷۰۰ دلار آمریکا در این سال، به بیش از ۴۵۰۰ دلار در سال ۲۰۲۳ رسید. روند صعودی تغییرات اقتصادی این کشور همچنین، جمعیت فقیر این کشور را از ۱۴ درصد در ۲۰۱۰ به کمتر از ۴ درصد در سال ۲۰۲۳ رساند. در مسیر این رشد اقتصادی، عوامل متعددی از جمله سرمایه‌گذاری‌های داخلی و خارجی و کمک‌های مالی جامعه جهانی نیز نقشی بسیار کلیدی داشته‌اند. از سال ۱۹۹۳ تا سپتامبر ۲۰۲۴، بانک جهانی نزدیک به ۲۵/۸ میلیارد دلار تحت عنوان کمک مالی، وام‌های اعطایی و اعتبار، به این کشور پرداخت کرده است.

اقتصاد ویتنام به لطف زیرساخت‌های قوی خود، در برابر بحران‌های مختلفی که در مسیر رشد با آنها روبرو می‌شود، رفتاری بسیار انعطاف‌پذیر از خود نشان می‌دهد.

با توجه به افزایش تقاضای بازار جهانی و احیای اعتماد مصرف‌کنندگان داخلی به محصولات

ویتنامی، پیش‌بینی می‌شود که رشد اقتصادی این کشور که در سال ۲۰۲۳، ۵ درصد بوده است، در سال ۲۰۲۴ به ۶/۱ و در سال ۲۰۲۵ به ۶/۵ درصد برسد.

از سوی دیگر، همزمان با بهبود اوضاع اقتصادی این کشور، امید به زندگی، رفاه و آموزش اجتماعی و برنامه‌ریزی‌های دولت برای بیمه ویتنامی‌ها در طی سال‌های اخیر پیشرفت بسیار زیادی داشته است.

برای مثال می‌توان به میزان دسترسی مردم ویتنام به برق اشاره کرد که از ۱۴ درصد در سال ۱۹۹۳، به نزدیک صد درصد در سال ۲۰۲۳ رسید. ویتنام با جمعیت ۱۰۰ میلیون نفری خود، با کنترل نرخ رشد اقتصادی و توجه بیشتر به امور مربوط به حفاظت از محیط زیست، برنامه دارد تا سال ۲۰۴۵ به یکی از کشورهای با درآمد بالا تبدیل شود. از این رو، مطالعه نحوه ارتقاء شرایط اقتصادی و صنعتی آن می‌تواند برای دست‌اندرکاران این حوزه‌ها در کشورهای دیگر نیز مفید و الهام‌بخش باشد.

اقتصاد ویتنام

ویتنام اقتصادی در حال توسعه، با درآمد پایین‌تر از متوسط و هزینه‌های پایین زندگی است. این کشور که عضو همکاری‌های اقتصادی آسیا و

اقیانوسیه، انجمن کشورهای جنوب شرقی آسیا و سازمان تجارت جهانی است، سی و سومین اقتصاد جهان بر اساس میزان تولید ناخالص ملی و بیست و ششمین بر اساس شاخص برابری قدرت خرید اعلام شده است.

با استعمار این کشور توسط فرانسه در اواسط قرن نوزدهم، مستعمران فرانسوی مدیریت منابع و نیروی کار این کشور را به دو بخش ویتنام شمالی و جنوبی تقسیم کردند؛ به نحوی که ویتنام جنوبی به دلیل زمین‌های حاصلخیز و بافت منطقه‌ای آن، برای تولید محصولات کشاورزی و ویتنام شمالی به دلیل منابع سرشار معدنی، برای شکل‌گیری صنایع مختلف و ایجاد واحدهای صنعتی به کار گرفته شد.

در راستای حکومت فرانسوی‌ها بر این کشور، توسعه صادرات زغال سنگ از شمال و برنج از جنوب و همچنین واردات تولیدات انجام شده توسط این مواد اولیه از فرانسه، موجب بهبود اوضاع تجاری این کشور شد. اما به تدریج، سیاست‌های متفاوت اعمال شده در این دو بخش از ویتنام، باعث جدایی سیاسی و رسمی این دو در سال ۱۹۵۴ شد و این جدایی، شرایط ویتنام را دستخوش تغییراتی اساسی کرد.

هرچند ۲۱ سال بعد، این دو بخش باری دیگر به هم متصل و با یکدیگر متحد شدند، اما در آن زمان ویتنام دیگر در وخیم‌ترین شرایط خود فرو رفته و به دلایلی از جمله سوء مدیریت بروکراتیک، تأثیر منفی شرایط بد آب و هوایی بر بخش کشاورزی و قطع کمک‌های بین‌المللی به دلیل اشغال نظامی کامبوج، این کشور به یکی از فقیرترین کشورهای دنیا تبدیل شد. به همین دلیل تا سال‌ها بعد، ویتنام جنوبی متکی به کمک‌های ایالات متحده آمریکا و ویتنام شمالی تا زمان فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، وابسته به کمک‌های احزاب کمونیستی بود.

پس از ۱۹ سال تحریم تجاری علیه ویتنام توسط ایالات متحده، در اوایل دهه ۱۹۹۰، این کشور با از دست دادن مهم‌ترین شریک تجاری خود، یعنی

خلاصه‌ای از مولفه‌های اثرگذار بر اقتصاد جامعه ویتنام در مقایسه با ایران					
ردیف	مولفه اقتصادی	ارزش مولفه در ویتنام	ارزش مولفه در ایران		
۱	GDP	۴۶۸,۴۹ میلیارد دلار (۲۰۲۴)	۴۳۴/۲۴ میلیارد دلار (۲۰۲۴)		
۲	GDP سرانه	۴۶۵۰ دلار (۲۰۲۴)	۵۰۱۰ دلار (۲۰۲۴)		
۳	رشد سالانه GDP واقعی	۶/۱ % (۲۰۲۴)	۳/۷ % (۲۰۲۳)		
۴	جمعیت	۱۰۰/۳ میلیون نفر (۲۰۲۴)	۹۱/۷۵ میلیون نفر (۲۰۲۴)		
۵	تورم	۴/۱ % (۲۰۲۴)	۳۱/۷ % (۲۰۲۴)		
۶	بیکاری	۲/۱ % (۲۰۲۴)	۸ % (۲۰۲۴)		

اتحادیه جماهیر شوروی، مجبور به روی آوردن به تجارت آزاد، کاهش نرخ ارز برای افزایش صادرات و پیگیری سیاست توسعه اقتصادی شد. در اواخر دهه ۱۹۹۰، موفقیت اصلاحات تجاری و کشاورزی که در زمان دوی موی آغاز شده بود به خوبی مشاهده می‌شد.

ایجاد بیش از ۳۰ هزار کسب و کار خصوصی، رشد اقتصادی سالانه بیش از ۷ درصد و نصف شدن میزان فقر در جامعه ویتنام از جمله نشانه‌های این پیشرفت بود.

علاوه بر این، امضای توافق‌نامه تجاری دو جانبه BTA میان ایالات متحده و ویتنام در سال ۲۰۰۰، نقطه عطف مهمی در روابط میان این دو کشور به حساب می‌آید.

با وجود رکود اقتصادی جهانی، پیرو برنامه اقتصادی ۱۰ ساله تهیه شده توسط حزب کمونیسم ویتنام در ۲۰۰۱، رشد اقتصادی این کشور به ۶ تا ۷ درصد افزایش یافت و تبدیل به دومین کشور جهان از منظر سرعت رشد اقتصادی شد، همچنین سرمایه‌گذاری‌های انجام شده در بخش‌های مختلف آن سه برابر و پس انداز داخلی آن نیز ۵ برابر شد.

نرخ تورم قیمت مصرف کننده نیز در طی ۲۷ سال گذشته برای ویتنام، بین ۱/۷- درصد تا ۱۲/۱ درصد متغیر بوده است. این نرخ در سال ۲۰۲۳ برای ویتنام ۳/۲۵ درصد محاسبه شد. در همین سال، متوسط نرخ تورم اتحادیه اروپا ۶/۳ درصد، در آمریکا ۴/۱۲ درصد و در جهان به طور متوسط ۵/۶۹ درصد بوده است.

تا سال ۲۰۲۳، ویتنام ۵۶/۱ میلیون نفر نیروی کار داشته است و نرخ بیکاری در همین سال نیز برای این کشور ۲ درصد بوده است.

سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی

ویتنام با اقتصاد پرونوک، موقعیت جغرافیایی استراتژیک و سیاست‌گذاری‌های مطلوب خود، فرصت‌های فراوانی را برای سرمایه‌گذاری‌های خارجی (FDI) فراهم کرده است.

حدود ۳۱۴/۵ میلیارد دلار می‌رسد که معادل ۶۴ درصد از کل سرمایه‌گذاری معتبر ثبت شده است. مقدار سرمایه‌گذاری خارجی ویتنام در خارج از خاک‌های این کشور نیز در سال ۲۰۲۳/۹، ۴۲۰/۹ میلیون دلار بوده است که حوزه معدن (۳۱/۵ درصد) و کشاورزی و جنگل داری (۱۵/۵ درصد) مهم‌ترین بخش‌های مرتبط با آن بوده و لاتوس، کامبوج، ونزوئلا عمده‌ترین سرمایه‌گذاری‌ها را از سوی این کشور دریافت کرده بودند.

بر اساس گزارش املاک و مستغلات ویتنام در سال ۲۰۲۲، ۵۶۳ شهرک صنعتی در ۶۱ استان از ۶۳ استان ویتنام وجود داشته است که تا این سال، ۳۹۷ شهرک از آن تکمیل، ۱۰۶ شهرک در حال ساخت و ۲۹۲ شهرک صنعتی در حال بهره‌برداری بوده‌اند.

اکثر این پارک‌های صنعتی در سه منطقه کلیدی جنوب شرق، دلتای رود سرخ و منطقه ساحلی مرکزی واقع شده‌اند. براساس داده‌های منتشر شده در سال ۲۰۲۳ توسط وزارت برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری ویتنام در سال ۲۰۲۳، استان دونگ‌نای در جنوب ویتنام، بیشترین تعداد شهرک‌های صنعتی را (۳۱ شهرک) با مجموع ۱۹۰ کیلومتر مربع مساحت، دارا می‌باشد که تاکنون از بیش از ۴۳ کشور و منطقه جهان در

از نظر جغرافیایی، نزدیکی ویتنام به زنجیره‌های تامین جهانی، به ویژه مراکز صنعتی جنوب چین، این کشور را برای سرمایه‌گذاران خارجی که در چین فعالیت دارند جذاب‌تر می‌کند.

طبق گزارش وزارت برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری ویتنام (MPI) میزان سرمایه‌گذاری‌های مستقیم خارجی ثبت شده تنها در ۶ ماهه نخست سال ۲۰۲۴، نزدیک به ۱۵/۲ میلیارد دلار بوده است و بیش از ۵۱ هزار شرکت تازه تاسیس تنها در ۴ ماهه نخست این سال در آن ثبت شده‌اند که در حدود ۱۲/۵ هزار واحد آن مرتبط با حوزه صنعت و ساخت‌وساز بوده‌اند.

این سرمایه‌گذاری‌ها از سوی ۵۰ کشور و منطقه مختلف انجام شده است اما سنگاپور) با ۲/۵۹ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری) و به دنبال آن هنگ‌کنگ، ژاپن، کره جنوبی، چین، ترکیه و تایوان کشورهای نخستین این لیست هستند.

با احتساب مجموع آمار ارائه شده توسط وزارت برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری ویتنام در سپتامبر ۲۰۲۴، این کشور در حال حاضر ۴۱۳۱۴ پروژه معتبر با سرمایه کل ثبت شده ۴۱/۳ میلیارد دلار در حال اجرا دارد.

حاصل جمع سرمایه تحقق یافته و انباشته پروژه‌های سرمایه‌گذاری خارجی در این کشور، به

آمار واردات و صادرات ویتنام در ۵ سال منتهی به ۲۰۲۲					
۲۰۲۲	۲۰۲۱	۲۰۲۰	۲۰۱۹	۲۰۱۸	
واردات کل (میلیارد دلار)	۲۵۸/۷۹	۳۳۰/۷۵	۲۶۱/۳۱	۲۵۲/۴۴	۲۳۶/۸۷
واردات نساجی و پوشاک (میلیارد دلار)	۲۵/۶۶	۲۳/۹۷	۱۹/۸	۲۱/۹۲	۲۱/۴۲
سهم واردات نساجی از واردات کل (%)	۷/۱۵	۷/۲۵	۷/۵۸	۸/۶۵	۹/۰۴
صادرات کل (میلیارد دلار)	۳۷۰/۹۱	۳۳۵/۷۹	۲۸۱/۴۴	۲۶۴/۶۱	۲۴۴/۷
صادرات نساجی و پوشاک (میلیارد دلار)	۶۹/۹۸	۵۹/۵۳	۵۴/۳۵	۵۸/۴۱	۵۲/۵
سهم صادرات نساجی از صادرات کل (%)	۱۸/۸۷	۱۷/۷۳	۱۹/۳۱	۲۲/۰۸	۲۱/۹۴

آن سرمایه‌گذاری کرده‌اند.

صنایع الکترونیک، فرآوری غذا، نساجی و پوشاک، مواد شیمیایی و تولید کفش از عمده‌ترین صنایع ویتنام هستند.

تقریباً تمامی شرکت‌های ویتنامی شرکت‌های کوچک یا متوسط (SME) بوده و به دلیل شباهت این کشور به چین، از لحاظ پایین بودن هزینه نیروی کار، این کشور در حال تبدیل شدن به یکی از جدیدترین هاب‌های صنعتی آسیا است. آمارهای مرتبط با حداقل دستمزد دریافتی کارگران در چین و ویتنام نشان می‌دهد که حداقل هزینه دریافتی یک کارگر ویتنامی در هر ساعت کار (بسته به منطقه صنعتی آن متفاوت و بین ۰/۶۴ تا ۰/۹۴ دلار) کمتر از نصف حداقل هزینه دریافتی یک کارگر چینی در هر ساعت کار (۳/۷ دلار) است.

از این رو در سال‌های اخیر برندهای شناخته شده‌ای از بسیاری از کشورها، به خصوص شرکت‌های ژاپنی و اهل کره جنوبی، بخش قابل توجهی از تولیدات خود را به مناطق صنعتی ویتنام منتقل کرده‌اند. برای مثال سامسونگ، نزدیک به ۴۰ درصد از تلفن‌های همراه خود را در ویتنام تولید می‌کند و از سال ۲۰۱۹، برای بیش از ۲۰۰ هزار نفر در منطقه هانوی ویتنام برای تولید این تلفن‌ها ایجاد شغل کرده است. صنایع الکترونیک ال‌جی نیز به تازگی برای بقا در عرصه رقابت، تولیدات تلفن همراه خود را به ویتنام منتقل کرده است.

۲-۱- صنعت پوشاک و نساجی ویتنام

صنعت نساجی و پوشاک، از عوامل کلیدی توسعه اقتصادی سریع ویتنام بوده است و شامل سه بخش تولید الیاف، تولید پارچه و رنگرزی، و بخش تولید پوشاک می‌باشد.

در حالی که شمال ویتنام بیشتر برای تولید لوازم الکترونیکی شناخته شده است، ویتنام جنوبی مرکز منسوجات و پوشاک این کشور محسوب می‌شود. شهر Ho Chi Minh و اطراف استان‌های Dong Nai و Binh Duong خانه تعداد

همچنین گفته می‌شود که این کشور، ظرفیت تولید سالانه ۱۰/۵ میلیارد متر پارچه را داشته و مطابق با آمار سایت Statista، در سال ۲۰۲۲ نزدیک به ۶ میلیارد عدد پوشاک تولید کرده است. کفش نیز از ارزشمندترین کالاهای صادراتی ویتنام در سال ۲۰۲۳ بوده است. حجم تولید این کالای مهم ویتنام، رشدی پیوسته داشته و به حدود ۳۳۲/۱ میلیون جفت به ارزش بیش از ۲۵ میلیارد دلار در این سال افزایش یافته است.

در نزدیک به ۷۰ درصد از تولیدات بخش پوشاک ویتنام از روش (CMT) استفاده می‌شود. در این روش، برندهای تجاری، طرح، جداول سایزبندی، الگوها، پارچه‌ها و نحوه رنگرزی و چاپ مدنظر خود را برای تولید در اختیار کارخانجات ویتنامی قرار داده و تولید پوشاک خود را به آنها برون‌سپاری می‌کنند و پوشاک آماده شده بدون برچسب برند مشخصی به برند سفارش دهنده تحویل داده می‌شود.

صنایع توری، ایندوراما و تیجین از بزرگترین تولیدکنندگان منسوجات منطقه و حتی جهان هستند که در ویتنام فعال بوده و از مزیت‌های صنعتی کار در این کشور کسب درآمد می‌کنند. برندها و تامین‌کنندگان خدمات CMT، معمولاً قیمت واحد و ثابتی دارند که برای تمامی تامین‌کنندگان یک کشور و یا یک منطقه اعمال می‌شود. قیمت واحد CMT، اغلب پاسخ افزایش هزینه‌های عملیاتی کارخانه‌ها را نمی‌دهد.

از آنجا که تامین‌کنندگان CMT کنترل محدودی بر قیمت مواد خام دارند، مدیران کارخانه‌ها برای حفظ رقابت و حاشیه سود خود،

بسیار زیادی از کارخانجات تولید پوشاک هستند که خدمات خود را برای طیف گسترده‌ای از برندهای بین‌المللی ارائه می‌دهند. زیرساخت‌های قوی (از جمله بنادر بزرگ و ارتباطات دریایی این کشور با سایر کشورها) و نیروی کار ارزان ویتنام از مهم‌ترین دلایل همکاری برندهای بین‌المللی با کارخانجات ویتنامی است.

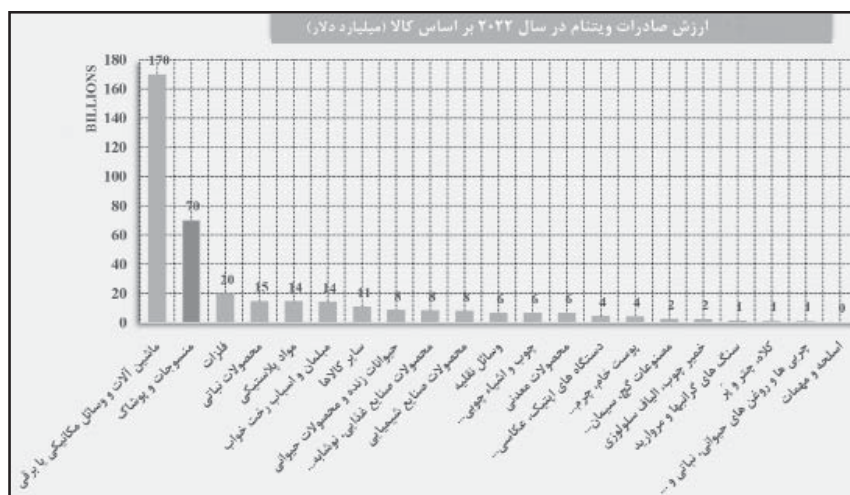
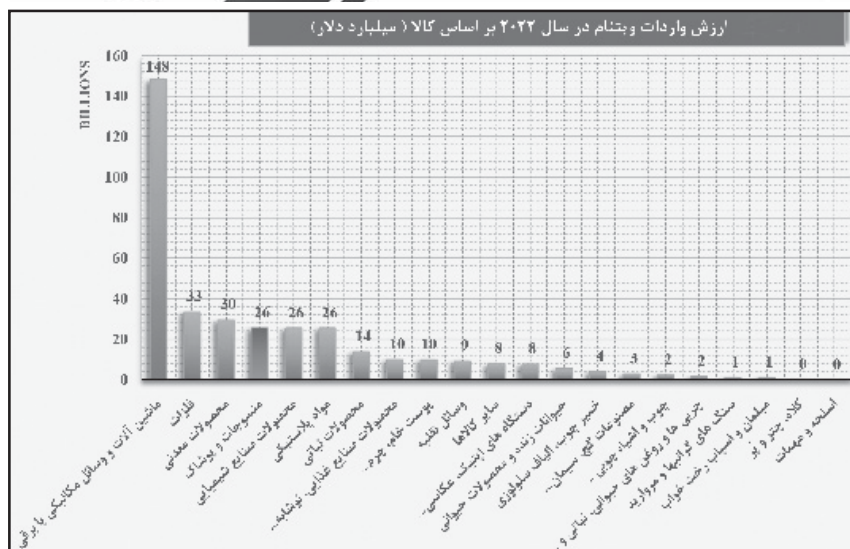
*بر اساس داده‌های بانک جهانی، منسوجات و پوشاک در سال ۲۰۲۲، ۱۴ درصد از ارزش افزوده تولیدات صنعتی این کشور را به خود اختصاص داده‌اند

(این رقم برای سال ۲۰۲۲ و برای ایران ۲/۵ درصد، برای هند ۸/۰۴ درصد، برای چین ۹/۹ درصد و برای بنگلادش در سال ۲۰۲۰، ۵۷ درصد بوده است). همچنین پیش‌بینی می‌شود که ارزش افزوده بازار این صنعت در سال ۲۰۲۴، به ۴/۸ میلیارد دلار برسد.

۲-۱-۱ واحدهای صنعتی، نیروی کار و ظرفیت تولید نساجی ویتنام

ویتنام بزرگ‌ترین تولیدکننده پوشاک در آسیا پس از چین محسوب می‌شود. صنعت نساجی و پوشاک این کشور، نزدیک به ۶۰۰۰ شرکت و واحد صنعتی در اختیار دارد که ۲۵۰۰ واحد آن به خارج از خاک‌های آن صادرات دارند.

از بیش از ۵۲/۵ میلیون نفر نیروی کار ویتنامی، بیش از ۲/۵ میلیون نفر آن، در بخش نساجی و پوشاک ویتنام فعالیت می‌کنند که بیش از ۶۰ درصد آنان را زنان تشکیل می‌دهند.

سعی در کنترل و پایین نگه داشتن هزینه‌های متغیر (از جمله دستمزد نیروی کار) دارند.

۲-۱-۲- حضور برندهای خارجی در ویتنام
شرکت‌های خارجی نقشی کلیدی در توسعه صنایع ویتنام بازی می‌کنند. به خصوص در زمینه پوشاک و منسوجات. صدها برند بین‌المللی در این کشور فعالیت دارند که پوما، H&M، آدیداس و نایک از معروف‌ترین آنها هستند. طبق آمار موجود برای سال ۲۰۲۱، تقریباً ۴۰ درصد از کفش‌های آدیداس در ویتنام تولید شده‌اند.

این برند شناخته شده پوشاک ورزشی، به دلیل افزایش دستمزد کارگران، تنش‌های تجاری بین چین و بازارهای صادراتی کلیدی مانند ایالات متحده و اختلالات زنجیره تامین در نتیجه محدودیت‌های مرزی ناشی از کرونا، مجبور به تغییر در روند زنجیره تامین و انتقال منابع و فرآیندهای تولید خود از چین به جنوب آسیا، به خصوص ویتنام شد.

علاوه بر این، بیش از ۵۱ درصد از کفش‌های برند نایک و عملیات تولید محصولات این برند نیز در آسیای جنوب شرقی توسعه داده شده است. ویتنام به خصوص، به یکی از اجزای ضروری خطوط تولید نایک تبدیل شده است. تا نوامبر ۲۰۲۲، نایک ۱۵۵ تامین‌کننده تنها در ویتنام داشته است.

۲-۱-۳- برنامه‌های دولت برای حمایت از صنایع نساجی و پوشاک

دولت ویتنام حمایت خود از صنعت نساجی را بر گسترش روزافزون پارک‌های صنعتی برای گسترش تولید منسوجات و ترغیب سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی به سرمایه‌گذاری در این حوزه متمرکز کرده است.

دولت‌های محلی نیز به طور مداوم تشویق می‌شوند تا به شرکت‌ها در فعالیتهای تحقیق و توسعه، انتقال فناوری و نوآوری کمک کنند. علاوه بر این، مشوق‌های مالیات بر درآمد

۲۰۳۰ به ۶۸-۷۰ میلیارد دلار برسد.

نگاهی به برخی از بزرگ‌ترین شرکت‌های نساجی در ویتنام

نظر به اهمیت تولید منسوجات و پوشاک در بین صنایع مختلف ویتنام و کلیدی بودن نقش آن در ارتقاء اقتصاد و تولید اشتغال برای مردم و همچنین به دلیل حضور گسترده برندها و کارخانجات خارجی تولید کننده این محصولات در این کشور، آشنایی با برخی از بزرگ‌ترین کارخانجات این صنعت در ویتنام می‌تواند مفید و جالب توجه باشد. از این رو، در ادامه تلاش شده است تا پنج مورد از برترین این کارخانجات نساجی و پوشاک معرفی شوند.

شرکتی (CIT) یکی از ویژگی‌های جذاب کسب و کار در ویتنام و یکی از مهم‌ترین مشوق‌های سرمایه‌گذاران خارجی برای روی آوردن به این کشور است. CIT به طور کلی به دو دسته نرخ‌های مالیات ترجیحی (که نرخ‌های مالیاتی کاهش یافته هستند)، و معافیت‌های مالیاتی تقسیم می‌شود. اختصاص یافتن هر کدام از این طرح‌ها به نوع صنعت، منطقه سرمایه‌گذاری و عواملی دیگر بستگی دارد.

در پایان سال ۲۰۲۲، نخست وزیر ویتنام طرحی برای توسعه صنعت پوشاک و نساجی این کشور تا سال ۲۰۳۰ و با چشم انداز ۲۰۳۵ مطرح کرد مبنی بر اینکه گردش مالی حاصل از صادرات در سال ۲۰۲۵ به ۵۰ تا ۵۲ میلیارد دلار و در سال

پودی و حلقوی، کارخانجات رنگرزی و تکمیل متعدد از ۱۷ شرکت تولیدکننده پوشاک با صدها کارخانه تولیدی و بیش از ۱۶۰۰ خط دوخت از زیرمجموعه‌های این گروه هستند.

سایر زیرمجموعه‌های ویناتکس در حوزه تهیه مجلات مد، موسسات طراحی مد، مدارس حرفه‌ای آموزش مبانی نساجی، دانشگاه‌ها، املاک و مستغلات و امور بازرگانی فعالیت دارند. ظرفیت تولید سالانه این گروه، ۱۷۰ میلیون متر مربع پارچه تار پودی، ۳۵ هزار تن پارچه حلقوی، ۴۲۰-۴۵۰ میلیون عدد پوشاک و بیش از ۱۹۰ هزار تن نخ پنبه‌ای، بازیافتی، مخلوط CVC، TR و TC و نخ‌های پلی استری کارد یا شانه شده با نمره نخ انگلیسی ۳۰ اعلام شده است

۲- ویت تین/VIET TIEN GARMENT CORPORATION

فعالیت‌های تجاری عمده شرکت پوشاک ویت تین، تولید پوشاک متنوع، متعلقات پوشاک، تجهیزات تجاری، لوازم برقی خانگی و نیز خدمات واردات و صادرات است.

این شرکت مدیریت برندهای رده بالایی از جمله، VIETTIEN.SAN SIARO، MANHATTAN، SMART CASUAL و VIET LONG برعهده دارد و طیف گسترده‌ای از پوشاک، از پیراهن، تی‌شرت، ژاکت، شلوار تا لباس‌های ورزش را تولید می‌کند و از سال ۲۰۱۷ نیز شروع به توزیع کفش‌های برند SKECHERS کرده است. ۹ کارخانه تولیدی پوشاک وابسته در ویتنام به ظرفیت ۲۴/۲ میلیون محصول در سال، ۱۵ شرکت تابعه به ظرفیت تولید ۵۸/۹ میلیون محصول در سال و سرمایه‌گذاری مشترک خارجی در سه کارخانه تولید پتو، ملحفه، بالش و دکمه‌های پلاستیکی با ظرفیت تولید مجموعاً ۵۰۲/۲ میلیون محصول در سال دارد. محصولات این شرکت و زیرمجموعه‌های آن به ژاپن، آمریکا و اتحادیه اروپا صادر می‌شوند.

سهم کد تعرفه‌های نساجی از واردات ویتنام در سال ۲۰۲۲ [۳۹]

تعرفه	توضیح	ارزش	سهم از کل واردات (%)	سهم از واردات نساجی (%)
۵۰	ابریشم	۴۹/۸۸ میلیون دلار	۰/۱	۰/۲
۵۱	پشم	۳۰۷/۶۳ میلیون دلار	۰/۹	۱/۲
۵۲	پنبه	۵/۷۲ میلیارد دلار	۱/۵۹	۲۲/۳
۵۳	سایر الیاف طبیعی	۱۵۱/۶ میلیون دلار	۰/۴	۰/۶
۵۴	الیاف مصنوعی (فیلامنت)	۴/۰۶ میلیارد دلار	۱/۱۳	۱۵/۸
۵۵	الیاف مصنوعی (استیپل)	۲/۶ میلیارد دلار	۰/۷۳	۱۰/۲
۵۶	نمد و منسوجات بی بافت	۱/۰۶ میلیارد دلار	۰/۲۹	۴/۱
۵۷	فرش و کفپوش	۷۵/۱۴ میلیون دلار	۰/۲	۰/۳
۵۸	پارچه تار پودی	۱/۱۲ میلیارد دلار	۰/۳۱	۴/۴
۵۹	منسوج صنعتی	۱/۷۷ میلیارد دلار	۰/۴۹	۶/۹
۶۰	پارچه حلقوی	۶/۲۷ میلیارد دلار	۱/۷۵	۲۴/۴
۶۱	لباس (کشیاف و قلاب باف)	۳۵۷/۸ میلیون دلار	۰/۱	۱/۴
۶۲	لباس (غیرکشیاف و قلاب باف)	۲۸۲/۶ میلیون دلار	۰/۰۸	۱/۱
۶۳	سایر منسوجات آماده	۲۳۲/۷ میلیون دلار	۰/۰۶	۰/۹
۶۴	کفش	۱/۵۸ میلیارد دلار	۰/۴۴	۶/۱
جمع		۲۵/۶۶ میلیارد دلار		

گردش مالی صادرات کل این صنعت ویتنام را به خود اختصاص داده است.

ویناتکس علاوه بر تامین نیازهای داخلی، در بسیاری از کشورهای دنیا از جمله آمریکا، اتحادیه اروپا، ژاپن، کانادا، آفریقای جنوبی، آمریکای جنوبی، ترکیه و تایوان نیز فعالیت دارد. بخش تولیدی ویناتکس متشکل از ۵۰ شرکت سهامی و ۴۰ شرکت سرمایه‌گذاری مشترک است که با نزدیک به ۸۵ هزار نفر نیروی کار، عمدتاً در بخش تولید فعالیت دارند.

۱۲ کارخانه تولید نخ با بیش از یک میلیون اسپیندل، ۴ کارخانه تولید پارچه‌های تار

۱- گروه ملی نساجی و پوشاک ویتنام/ VINATEX

گروه ملی نساجی و پوشاک ویتنام یا ویناتکس، در سال ۱۹۹۵ و با ادغام شرکت‌های زیرمجموعه شرکت نساجی ویتنام و اتحادیه صادرات و واردات پوشاک تشکیل شد.

این شرکت پیشرو در حوزه نساجی، علیرغم اینکه تا سال ۲۰۲۲، تنها ۹ درصد از نیروی کار در این حوزه به خود اختصاص می‌داد، نزدیک به ۹۷ درصد از تولید پنبه دانه، بیش از ۳۳ درصد از تولید نخ، نزدیک به ۳۲ درصد از تولید پارچه تار پودی و ۱۳ درصد از پوشاک تولیدی و ۱۸ درصد از

واحد مطالعات آماري و راهبردي دبیرخانه انجمن صنایع نساجی ایران

سهم کد تعرفه‌های نساجی از صادرات ویتنام در سال ۲۰۲۲ [۳۹]

تعرفه	توضیح	ارزش	سهم از کل صادرات (%)	سهم از صادرات نساجی (%)
۵۰	ابریشم	۱۴۳/۲ میلیون دلار	۰/۰۴	۰/۲
۵۱	پشم	۲۷/۵ میلیون دلار	۰/۰۱	۰/۰۴
۵۲	پنبه	۳/۳ میلیارد دلار	۰/۸۹	۴/۷۲
۵۳	سایر الیاف طبیعی	۲۸/۹ میلیون دلار	۰/۰۱	۰/۰۴
۵۴	الیاف مصنوعی (فیلامنت)	۱/۵۶ میلیارد دلار	۰/۴۲	۲/۲۲
۵۵	الیاف مصنوعی (استیبل)	۶۵۰/۹ میلیون دلار	۰/۱۸	۰/۹۳
۵۶	نمد و منسوجات بی بافت	۴۹۴/۸۶ میلیون دلار	۰/۱۳	۰/۷۱
۵۷	فرش و کفپوش	۴۱۴ میلیون دلار	۰/۱۱	۰/۵۹
۵۸	پارچه تار-پودی	۱۸۹/۵ میلیون دلار	۰/۰۵	۰/۲۷
۵۹	منسوج صنعتی	۱/۰۵ میلیارد دلار	۰/۲۸	۱/۵
۶۰	پارچه حلقوی	۱/۴۷ میلیارد دلار	۰/۴	۲/۱
۶۱	لباس (کشپاف و قلاب باف)	۱۷/۳۲ میلیارد دلار	۴/۶۷	۲۴/۷۵
۶۲	لباس (غیرکشپاف و قلاب باف)	۱۶/۶۹ میلیارد دلار	۴/۵	۲۳/۸۶
۶۳	سایر منسوجات آماده	۲/۰۹ میلیارد دلار	۰/۵۶	۲/۹۸
۶۴	گفتش	۲۴/۵۵ میلیارد دلار	۶/۶۲	۳۵/۰۹
	جمع	۶۹/۹۸ میلیارد دلار		

OEKO-TEX ۱۰۰ هستند که گواهی نامه

غیر سمی بودن محصولات تولیدی است.

این شرکت در حال توسعه محصولات سازگار با محیط زیست و تولید نخ‌های رنگی و نخ‌های خاص مثل CD و FD و غیره با ارزش افزوده بالا است و برای تولید برخی از محصولات خود از الیاف بازیافتی استفاده کرده و نسبت و تکنولوژی ساخت نخ‌های بازیافتی را به دست آورد.

طبق آخرین آمار اعلامی این شرکت در سال ۲۰۱۸، ظرفیت تولید آن ۶۳۳۰۰ تن نخ بوده است و با تاسیس واحد صنعتی دیگری که به تازگی فعالیت خود را آغاز کرده است، این ظرفیت به ۹۹ هزار تن خواهد رسید. مقصد صادرات تولیدات این کارخانه عمدتاً آمریکا، کره جنوبی، ژاپن، مکزیک، تایوان و تایلند هستند.

۵- شرکت سرمایه گذاری و تجاری TNG

JSC

این شرکت در سال ۱۹۷۹ و با تمرکز بر تولید پوشاک برای استفاده داخلی و صادراتی تاسیس شد.

حوزه فعالیت TNG، پوشاک کودک و بزرگسال، دستکش، انجام چاپ و گلدوزی، توسعه نرم‌افزارهای تخصصی تولید پوشاک، تولید ماشین‌آلات اتوماسیون و تجهیزات مورد استفاده در صنعت نساجی و پوشاک، تولید لایه‌های عایق پنبه‌ای و شاخه املاک و مستغلات است.

TNG تا پایان سال ۲۰۲۳، ۱۲ کارخانه تولید پوشاک تار-پودی و ۳ کارخانه تولید پوشاک حلقوی با مجموعاً ۳۲۲ خط دوخت، ۲ کارخانه چاپ و گلدوزی (۱۲۴ خط چاپ و ۳ خط تولید لایه‌های پنبه‌ای) و دو شعبه تحقیقاتی مربوط به فناوری و نرم‌افزار با مجموعاً بیش از ۱۹ هزار نفر نیروی کار در اختیار داشته است.

خط تولید لایه‌های پنبه‌ای آن، با ظرفیت تولید سالانه ۱۵ میلیون یارد لایه پنبه‌ای، که به طور کلی برای استفاده در ملحفه و عایق‌های حرارتی

می‌شود. همچنین با نزدیک به ۵۰۰ ماشین گردباف این شرکت ظرفیت تولید سالانه ۱۶/۵ هزار تن در سال پارچه حلقوی و ۱/۸ هزار تن پارچه حوله‌ای دارد.

ثان کانگ همچنین در بخش رنگرزی و تکمیل، سالانه ۱۰ میلیون متر پارچه تار-پودی و ۸/۴ هزار تن پارچه حلقوی رنگرزی کرده و ۲۶ میلیون پوشاک و منسوجات دیگری که دوخته می‌شوند در سال تولید می‌کند.

۴- کارخانه تولید الیاف مصنوعی CENTURY

کارخانه تولید الیاف مصنوعی CENTURY با دو کارخانه به مساحت ۸۰۰۰۰ متر مربع و ۷۹۸ نفر نیروی کار، نخ‌های پلی استر با کیفیت، از جمله نخ‌های نیمه جهت دار یا POY، نخ‌های DTY و نخ‌های کاملاً کشیده شده (FDY) تولید می‌کند. در سال ۲۰۲۳، درآمد این شرکت ۱۴۲۵ میلیارد دانگ ویتنام (۵۶/۳ میلیون دلار) بوده است.

محصولات این شرکت دارای گواهی‌نامه

۳- ثان کانگ/ THANH CONG, TEXTILE GARMENT INVESTMENT TRADING JOINT STOCK COMPANY

شرکت تولید پوشاک با سابقه ثان کانگ که قبلاً به عنوان شرکت «احیاء صنایع نساجی ویتنام» شناخته می‌شد در سال ۱۹۶۷ تاسیس شده و در آن، به طراحی، تولید و تجارت نخ، پارچه و پوشاک پرداخته می‌شود.

بخش ریسندگی ثان کانگ با ۷۵ هزار اسپیندل، ۱۰/۸ هزار تن در سال ظرفیت تولید نخ دارد. پنبه مورد استفاده آن از آمریکا و برزیل و الیاف پلی استر و ویسکوز آن از تایلند، اندونزی و تایوان به ویتنام وارد می‌شود.

الیاف شانه شده پنبه‌ای، ویسکوز و ترکیبات پنبه/ پلی استر از تولیدات آن‌ها است.

در بخش بافندگی، ظرفیت تولید سالانه ثان کانگ ۱۸ میلیون متر پارچه تار-پودی است که در فرایند تولید این پارچه‌ها از ماشین‌های بافندگی رایپر و جت هوا و غیره که اغلب از ژاپن، کره جنوبی، تایوان و اروپا وارد شده‌اند استفاده

پوشاک زمستانه استفاده می‌شدند، در سال ۲۰۲۰ و با همه‌گیری ویروس کرونا، موفق به تولید پنبه‌های آنتی باکتریال شده و به طور داوطلبانه صدها ماسک آنتی باکتریال نانو را به نیروهای پلیس ایالات متحده اهدا کرد.

TNG در سال ۲۰۲۳ نزدیک به ۲۸۰ میلیون دلار درآمد کل و ۳۴۹ میلیون دلار گردش مالی از صادرات خود داشته است. محصولات این شرکت به بیش از ۵۴ کشور و منطقه صادر می‌شود. در نمودار زیر ۱۰ بازار برتر محصولات TNG آورده شده است.

کنزو، آدیداس، نایک، فیلا، پوما، GAP و LACOSTE برندهای شناخته شده‌ای هستند که بیش از ۷ سال است با TNG همکاری دارند. این شرکت همچنین تلاش‌های شایانی در جهت کاهش مصرف و آلودگی آب و کاهش تولید گاز کربن دی اکسید در اثر تولیدات خود انجام داده است و به نتایج قابل توجهی دست یافته است که هر سال در گزارش عملکردهای مجموعه خود به تفصیل شرح داده شده است.

آمار تجارت خارجی ویتنام

قراردادهای تجارت آزاد ویتنام به عنوان عضوی از انجمن^۲ ASEAN و قراردادهای تجارت دوجانبه متعدد آن با کشورهای مختلف، ویتنام را به مرور در زنجیره تامین جهانی ادغام کرده است. این کشور در سال ۲۰۲۲، بیش از ۳۵۸ میلیارد دلار واردات و ۳۷۰ میلیارد دلار صادرات داشته که به ترتیب ۷/۱۵ درصد و ۱۸/۸۷ درصد از آنها به صنعت نساجی و پوشاک اختصاص داشت. این میزان از صادرات و واردات منجر به مثبت شدن تراز تجاری ویتنام در این سال شد.

صنایع صادرات محور ویتنام که پوشاک، کفش و لوازم الکتریکی از جمله تلفن همراه و رایانه از اصلی‌ترین آن‌ها هستند، دارای بیشترین جمعیت نیروی کار بوده، سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی را به میزانی قابل توجه از سوی مراکز سرمایه‌گذار خارجی جذب کرده و ۷۰ تا ۹۰ درصد از صادرات

کل بخش صنعتی ویتنام را به خود اختصاص می‌دهند.

صنعت نساجی و پوشاک ویتنام (محصولات مربوط به کد تعرفه‌های ۵۰ تا ۶۴) با دارا بودن سهم ۷/۱۵ درصدی از کل واردات این کشور در سال ۲۰۲۲، چهارمین دسته کلیدی واردات ویتنام، پس از بخش ماشین آلات، فلزات و محصولات معدنی بوده است.

اگرچه ویتنام پتانسیل‌های زیادی برای کشت و تولید پنبه دارد اما صنعت نساجی آن، بیشتر پنبه مورد نیاز خود را از خارج از کشور وارد می‌کند.

مجموع مساحت زمین‌های زیرکشت پنبه در ویتنام در سال‌های اخیر بین ۲۰ هزار تا ۳۵ هزار هکتار گزارش شده است اما به طور معمول، میزان کشت پنبه در این زمین‌ها، به دلیل نامتعادل بودن شرایط آب و هوایی استوایی آن و همچنین پایین بودن قیمت پنبه و عدم توانایی در رقابت با سایر پنبه‌های موجود در بازار، بسیار پایین است.

در سال ۲۰۲۲ ویتنام ۵/۷۲ میلیارد دلار، یعنی بیشتر از آمریکا، ایتالیا، برزیل، هند و آرژانتین پنبه وارد کرده است.

طبق آمار سایت آماری ITC، به ترتیب چین، کره جنوبی، ژاپن، چین تایپه و آمریکا مهم‌ترین شرکای تجاری ویتنام در زمینه واردات آن بوده‌اند. در سال ۲۰۲۲، منسوجات و پوشاک، پس از ماشین‌آلات و وسائل مکانیکی بیشترین آیتیم صادراتی ویتنام بوده است و مطابق با نمودار ۳-۵، به ترتیب آمریکا، چین، کره جنوبی، ژاپن و هنگ‌کنگ مهم‌ترین مقاصد صادرات این کشور بوده‌اند. همچنین ایالات متحده آمریکا با در دست داشتن ۴۳ درصد از بازار منسوجات و پوشاک ویتنام، بزرگ‌ترین شریک تجاری آن در این صنعت و در سال ۲۰۲۳ بوده است.

طبق آمار در سال ۲۰۲۲، به ترتیب کفش (۲۴/۵۵ میلیارد دلار)، لباس کشبافت (۱۷/۳۲ میلیارد دلار)، لباس غیر کشبافت (۱۶/۶۹ میلیارد دلار)، لیاف فیلامنتی مصنوعی (۱/۵۶ میلیارد دلار) و پارچه حلقوی (۱/۴۷ میلیارد دلار) بیشترین سهم

صادرات را از کد تعرفه‌های نساجی و پوشاک ویتنام تشکیل می‌دهند.

برای درک جایگاه صنایع نساجی، پوشاک و کفش ویتنام، مقایسه میزان صادرات این کشور با سایر رقبای خود در این حوزه و به مقاصد اصلی صادراتی آن مفید است.

در سال‌های اخیر صادرات ویتنام در آمریکا و ژاپن و حتی کانادا (به میزان ۰/۱ درصد) از یکی از رقبای اصلی خود، یعنی بنگلادش پیشی گرفته است، در حالی که همچنان در بازارهای اتحادیه اروپا، بنگلادش سهم بیشتر را به خود اختصاص داده است.

صنعت نساجی ویتنام علیرغم مواجهه با چالش‌های مختلف از جمله وجود عدم قطعیت در بازار جهانی، روند بهبود صادرات خود را همچنان ادامه داده است.

با پیشبرد اهداف و ارتقاء جایگاه صنعت نساجی کشورهایی نظیر ویتنام، سهم چین در بازار پوشاک و لیاف جهانی همچنان در حال کاهش و جایگزینی با رقبای آن به خصوص بنگلادش، ویتنام، اندونزی و هند بوده است.

۱- Đới Mới عبارتی است که به اصلاحات اقتصادی اطلاق می‌شود که در سال ۱۹۹۶ و به هدف تغییر اقتصاد دستوری این کشور به یک اقتصاد بازار سوسیالیستی آغاز شد. این اصلاحات تاثیر پررنگی بر هماهنگی فعالیت‌های اقتصادی بین بنگاه‌ها و سازمان‌های دولتی داشته و امکان اخذ مالکیت خصوصی برای شرکت‌های کوچک و ایجاد بورس اوراق بهادار برای شرکت‌های دولتی و غیردولتی را فراهم کرد.

۲- ASEAN: انجمن کشورهای جنوب شرقی آسیا شامل ده کشور از جمله تایلند، سنگاپور، مالزی، میانمار و کامبوج است که در این منطقه واقع شده‌اند و در سال ۱۹۶۷ و به رهبری اندونزی برای انجام مشارکت‌های سیاسی اقتصادی این کشورها با یکدیگر تاسیس شده است.